

Republika Srbija
VRHOVNI SUD SRBIJE
U 5387/05
04.05.2006. godina
Beograd

U IME NARODA

Vrhovni sud Srbije u Beogradu, u veću sastavljenom od sudija: mr Jadranke Injac, predsednika veća, Borivoja Bunjevačkog i Zoje Popović, članova veća, sa savetnikom Ljiljanom Petrović, kao zapisničarem, rešavajući u upravnom sporu po tužbi tužilje AA, protiv osporenog rešenja tuženog Ministarstva za kapitalne investicije Republike Srbije, Kolubarski okrug u Valjevu 220 broj: 351-00107/2004-04 od 12.7.2005. godine, u predmetu izdavanja odobrenja za legalizaciju objekta, nakon održane nejavne sednice veća na dan 04.5.2006. godine, doneo je

P R E S U D U

Tužba SE UVAŽAVA i PONIŠTAVA rešenje Ministarstva za kapitalne investicije Republike Srbije Beograd, Kolubarski okrug u Valjevu 220 broj: 351-00107/2004-04 od 12.7.2005. godine.

O b r a z l o ž e n j e

Osporenim rešenjem odbijena je, kao neosnovana, žalba AA i BB, izjavljena na rešenje Opštinske uprave Šabac, Odeljenja za urbanizam br. 351-1568/11-04 od 19.11.2004. godine, a kojim ožalbenim rešenjem prvostepenog organa je odbijen, kao neosnovan, zahtev AA i BB, za izdavanje odobrenja za legalizaciju izgrađenih objekata bez odobrenja za izgradnju na kat. parc. br. aa, KO VV.

U tužbi, kojom osporava zakonitost rešenja tuženog organa tužilja ističe da tuženi nije za svoju odluku dao jasne i ubedljive razloge a odluka je zasnovana i na pogrešnoj primeni materijalnog prava. Ističe da to što je prvostepeni organ poslao obaveštenje o potrebnoj saglasnosti uz upozorenje da se druga dokumentacija ne pribavlja ukoliko se ne pribavi saglasnost graničara, nije od značaja za odluku u ovoj pravnoj stvari. Suštinsko pitanje je da li je u konkretnom slučaju bila potrebna saglasnost graničara ili ne. Ukazuje da je pravilno i logično tumačenje Zakona o planiranju i izgradnji koje nalaže nesumnjiv zaključak da saglasnost nije potrebna, jer se time negira volja zakonodavca i intencija samog zakona. Takođe, ističe da je pogrešno i tumačenje tuženog iz sporne odluke da se primenjuju propisi iz 2003. godine, a ne propisi koji su regulisali potrebnu udaljenost objekta u vreme građenja objekta. Na ovaj način se pozitivni propisi iz 2003. godine retroaktivno primenjuju, što je bez pravnog osnova. U vreme gradnje objekta tužilje po propisima koji su važili bila je potrebna udaljenost od 80 centimetara, što je i ispoštovano. Takođe, u vreme gradnje pokojni PP nije preduzeo nikakve pravne ni faktičke radnje kojim bi se protivio proširenju objekta, što jasno ukazuje da se tu radi o prećutnoj saglasnosti istog. Sa navedenog, tužilja predlaže da se tužba uvaži i osporeno rešenje poništi.

U odgovoru na tužbu, tuženi organ je u svemu ostao pri razlozima iz obrazloženja osporenog rešenja i predložio je da sud tužbu odbije, kao neosnovanu.

Po oceni navoda tužbe, odgovora na istu i svih spisa predmeta ove upravne stvari, Vrhovni sud Srbije je našao da je podneta tužba osnovana.

Prema obrazloženju osporenog rešenja tuženi organ je navedenu odluku iz dispozitiva istog doneo sa razloga što je Privremenim pravilima građenja za Šabac i prigradska naselja Majur, P. Jevremovac, Pričinović, Mišar i Jelenča ("Službeni list opštine Šabac", br. 18/03) predviđeno da slobodnostojeći objekti mogu biti građeni na rastojanju od susedne međe od 1,00 m odnosno i bliže ali samo uz saglasnost korisnika te katastarske parcele.

Obaveštenjem Opštinske uprave Šabac, Odeljenja za urbanizam od 06.2.2004. godine, AA i BB su obavešteni da se objekti za koje su podneli prijavu za legalizaciju, u smislu odredaba čl. 160. Zakona o planiranju i izgradnji, mogu legalizovati ukoliko se uz zahtev podnesu svi potrebni dokazi, među kojima i naročito saglasnost suvlasnika odnosno sukorisnika susedne kat. parcele br. vv, KO VV iz razloga što se objekat nalazi na manjoj udaljenosti od propisane. Ovo sve, uz upozorenje da ukoliko se takva saglasnost ne pribavi da je bespotrebno izlagati se troškovima pribavljanja i druge dokumentacije navedene u obaveštenju, jer se bez saglasnosti suseda odobrenje za izgradnju ne može izdati.

U spisima predmeta postoje dokazi da su susedi pozivani u postupak, ali nema dokaza da su im pozivi uredno uručeni, niti da su se pojavljivali pred prvostepenim organom. Imajući u vidu odredbe privremenih pravila građenja u pogledu udaljenosti objekata od susedne međe, a uvidom u situacioni plan koji se nalazi u spisima predmeta utvrđeno je da je udaljenost objekta tužioca od susedne međe manja od propisane, kao i da saglasnost u postupku nije pribavljena, iako je prvostepeni organ upozoravao vlasnike objekta na pribavljanje saglasnosti, to je po nalaženju tuženog pravilno postupio prvostepeni organ kada je odbio zahtev tužioca za izdavanje odobrenja za izgradnju - legalizaciju.

Međutim, po nalaženju ovog suda, ovaj spor se ne može za sada sa sigurnošću raspraviti na osnovu činjenica utvrđenih u upravnom postupku zbog toga što su one u bitnim tačkama nepotpuno utvrđene. Pre svega, ni prvostepeni niti tuženi organ u obrazloženjima svojih rešenja ne navode na kom tačno rastojanju od susedne međe (međi prema susednoj kat. parc. br. vv, KO VV) je izgrađen objekat tužioca čija se legalizacija traži. Naprotiv, navode samo paušalno da je to rastojanje "manje od 1 m".

Takođe, upravni organ samo paušalno navode i da tužioci nisu pribavili saglasnost sadašnjih korisnika te susedne parcele (k.p. br. 1990) mada za sada nije uopšte utvrđeno niti je poznato ko su isti, jer u spisima ne samo da ne postoje nikakvi dokazi o tome, već nema ni umrlice za PP, kao dokaza da je isti u međuvremenu zaista preminuo (i kada). Takođe nema ni sigurnih dokaza ko su uopšte pravnosnažno oglašeni naslednicima na njegovoj imovini (i kojoj tačno), ukoliko je isti zaista preminuo. Ovo je bitno, jer bi samo njihove izjave o spornoj saglasnosti mogle biti od uticaja na pravilno rešavanje predmetne stvari, a ne i tražena saglasnost od GG i DD, s obzirom da za iste ni sam prvostepeni organ nije sasvim siguran šta su zaista, jer prvo navodi da "su budući naslednici" pokojnog PP, a potom da su samo sadašnji "faktički korisnici kat.parc. vv, KO VV". Ovo poslednje (o samo faktičkom korisništvu) ne bi moglo biti od uticaja u ovom postupku ukoliko isti još uvek nemaju i pribavljen validan dokaz o svojini na postojećoj nepokretnosti izgrađenoj na toj susednoj parceli, pa po osnovu toga i validan pravni osnov za samo korišćenje ove susedne parcele.

Zbog svega navedenog, nadležni organ će u ponovnom postupku otkloniti sve prethodno navedene propuste na koje mu je ukazano ovom presudom i doneti novo na zakonu zasnovano rešenje, pri čemu je vezan pravnim shvatanjem i primedbama ovog suda u pogledu postupka iz iste presude na osnovu čl. 61. Zakona o upravnim sporovima.

Sa iznetih razloga, nalazeći da su osnovani navodi tužbe da je osporenim rešenjem povređen zakon na štetu tužilje, Vrhovni sud Srbije je na osnovu odredbe čl. 41. st. 2., u vezi čl. 38. st. 2. Zakona o upravnim sporovima ("Službeni list SRJ", br. 46/96) odlučio kao u dispozitivu ove presude.

PRESUĐENO U VRHOVNOM SUDU SRBIJE U BEOGRADU

dana 04.5.2006. godine, U. 5387/05

Zapisničar, Predsednik veća - sudija,

Ljiljana Petrović, s.r. mr Jadranka Injac, s.r.

Za tačnost otpravka

Upravitelj pisarnice

Mirjana Vojvodić

JK